

Outside In / Inside Out

Cirkus Cirkör / Mia Winge 2008-05-29

Outside In / Inside Out

Ämne

Idag är många människor rädda och stressade. Det finns ofta liten kontakt mellan det kontrollerade och rationella tänkandet och det underbetrodna känslolivet - att visa känslor är att visa sig svag. Samtidigt undergräver vi vårt förnuft och våra instinkter genom att lita alltför mycket på rekommendationer, lagar, förordningar, experter och tidningarnas löpsedlar. Vi rusar blint på i en allt högre takt - rädda för att stanna upp och känna efter, rädda för att falla när vi inte har något att falla tillbaka på. Ju mer kontroll vi försöker få, desto mindre känns det som vi har. För mycket trygghet förlamar och leder bara till längtan efter ännu mer trygghet. Vi använder cykelhjälm, äter inte chips och köttfärs, gör allt för att våra barn ska vara lyckade och lyckliga, vi skapar mer och mer säkerhet och trygghet men blir otryggare och otryggare. Vi sitter fast i något David Eberhard kallar trygghetsnarkomani.

Cirkusen erbjuder en väg ut ur detta. Det handlar om balans - balans som i rörelse över hela spektrat, inte ett försök att stanna i mittpunkten. Att lyssna och känna lika mycket inåt som utåt, såväl fysiskt som psykologiskt och andligt. Att inte vara rädd för att vara rädd. Att våga visa tillit - ensam är inte starkast. Att ta risker och våga tro att det går.

Älskar vi och tror på oss själva, kan också andra älska och tro på oss - och vi dem.

Karaktärerna

Vännerna från den grå världen

De har alla tre fel definition på vad lycka och lyckad är. De har varsitt ideal och når aldrig riktigt dit. Vi har en som känner för mycket, en som gömmer sig bakom logiken och en som inte känner eller bryr sig alls. I det yttre är de perfekta - defekterna sitter på insidan. De är alla för entydiga, för mycket av en sak - i obalans. Eftersom deras inre är fyllda av rädsla (inte minst rädsla för att inte vara perfekta, för att inte passa in), stänger de in sig bakom fasader. De ser varandra inte, är alldeles för självupptagna. De lever inte.

Anna är en duktig flicka, hon gör allt för att inte misslyckas och för att dölja att hon känner sig just misslyckad: känslan av att vara ingenting. Hennes största rädsla är att göra bort sig, bli en clown. Hon gör allt för att alla andra påstår att det är vad hon vill göra, är full av nedtryckta känslor och självkritik. På ytan är allt bra - men det är livsfarligt att ens börja skrapa lite på den. Hon har också massor av hål i sig som hon försöker fylla: med mat, arbete, kunskap, kärlek, bekräftelse, osv - istället för att se dem som tillgångar. Särskilt stort är hålet där hennes hjärta borde sitta: hon kan inte hantera känslor, utan upplever lika mycket ångest och panik som medkänsla. Hon har hjärtat på utsidan - efter mötet med cirkusen har hon det bokstavligt talat. Det får bara fler och fler törnar. Hon försöker gömma det och ibland gömma sig i det - men att få det att landa i henne kan hon inte. Hon slår på sig själv.

Hennes linje är huvudlinjen: berättelsen om vikten av att hitta en inre balans och trygghet. Att se att hon kämpar för att dölja sina misslyckanden istället för att acceptera dem och tycka att de är toppen! Vilket hon så småningom också gör, framför allt via Julia Ps nycklar (får hon nycklar, bokstavligen? Eller pusselbitar? Något konkret som i en saga?). Hon är den som tar upp kampen mot Julia Ps död på slutet, med risk för sitt eget. Hon tror nu på sig själv, är redo att erkänna sin inre clown och kan stoppa in hjärtat där det hör hemma.

Jay är kontrollfreak, perfektionist, en logiker. Han är alltid i tid, söker alltid efter logiska svar, ser inga möjligheter bland det som verkar omöjligt, vägrar acceptera att det finns sådant som inte går att förklara. Han vill ha ordning (något som också avspeglas i hans yttre) och är rädd för kaos, det oförklarliga, det okända. Möjligen har han vissa fobier, som t.ex. för bakterier (tänk Nicholson i "Livet från den ljusa sidan"). Mötet med cirkusfolket blir en källa till frustration för honom, men också en ögonöppnare - motstridigt övertygas

han av Julia P om att det finns magi i tillvaron. Han tvingas öppna upp för det oförklarliga och släppa lite på kontrollen. Och tillsammans med den galna konstruktören Fefe lyckas han bättre än han någonsin gjort. Jay står för hjärna utan gnista, Fefe för gnista utan hjärna - tillsammans är de the perfect match.

Andreas föraktar svaghet. Han har byggt upp bilden av sig själv som stark, okänslig och oåtkomlig (tänk Travolta i "Grease"). Han döljer väl att han har ett kort på mamma i plånboken och att han tycker om romantiska dramer (hans favoritfilm är "Höstlegender"). Som sagt föraktar han svaghet och är livrädd för att inte kunna hålla gardet. Håller sig därför på avstånd från allt som skulle kunna tänkas beröra honom. Känner han lite för mycket för något eller någon så backar han. Han håller fast i rollen som glidare och tar ingenting på allvar. Han är hård och är noga med att putsa sin hårdhet. Att han alltid har haft vissa känslor för Anna är inget som han erkänt ens för sig själv. Sanna vänder upp och ned på hans liv, hon är den första han stött på som genom sitt orädda, aningens framfusiga och självklara sätt får honom att öppna sig. Han är beredd att göra allt för henne, förödmjuka sig för att få henne. Plötsligt har han något i sitt liv som betyder något mer än för stunden.

Cirkusfolket

De är freaks, inte särskilt vackra eller perfekta i samhällets ögon - men trots sina defekter har de den inre trygghet som de grå saknar. De försöker inte vara något de inte är, utan är nu: i sig själva och i världen. Inte rädsla för att vara rädda. De är som en familj, med komplicerade släktband - med eller utan blodsäktighet. Även om jargongen ibland är ganska hård, finns en värme och sammanhållning i gruppen - de är inte rädda för att visa sina känslor. Estetiken är som en cirkus/freak show från början av 1900-talet. Lite sepia, rampljus, osv.

Siri - Julia P

En puckelryggad pensionerad lindansare. Hon är uråldrig och ålderslös, och hon gör numera det som hon själv vill - bor i en bur och växlar mellan olika åldrar och personligheter: barnet, åldringen, djuret, den galne narren och divan, t.ex., när det passar henne. Hon pratar sällan, mest konstiga ljud. Men plötsligt kan det komma långa monologer eller ett sångnummer. Julia P har dessutom magiska gåvor: hon ser människorna som de är och kan styra deras öden dit de borde gå. En vägvisare, som Dantes Vergilius, en hjälp på vägen som inte alltid är uppenbar. Hennes visdom är hämtad ur ett långt cirkusliv. Hon kan också trolla bort och fram, in och ut folk och sig själv. Med sina synska gåvor vet hon att hon inte har

långt kvar att leva - att hjälpa vännerna och framför allt Anna är hennes sista "uppdrag".

Fefe är den demoniske cirkusdirektören, som ställer frågor exempelvis var sitter själen och som förevisar kroppar. Han är albino. Som artist är han en inspirerad och smått galen konstruktör med kroppen som en av konstruktionsbitarna. Där Jay har hjärnan har han den gudomliga gnistan. Hans devis är: allt är möjligt. Att misslyckas är att lyckas. Han kastar sig in och ut i saker för att se vad som händer - tänker han gör han det efteråt...

Sanna är trapetsartist tillsammans med sin mor Miku. Kanske är hon också eldslukare och bränd över kroppen efter tidigt misslyckat försök? Hon bryr sig inte så mycket om vad andra tycker utan gör det hon känner. För Andreas är hon en helt ny typ av tjej, en som står för vad hon vill ha, den oåtkomliga som öppnar upp, den coola. Sanna lever i ett symbiosförhållande med sin mor, men gör ibland sådant som hon egentligen inte får eller borde - hon följer sina egna regler i sin egen värld...

Miku är trapetsartist och stark kvinna (i ordets alla bemärkelser). Eventuellt tatuerad över kroppen. Hon är Sannas mor, och som en mor till hela sällskapet, hon "driver företaget" och ser till att de sköter sig. Ofta en vänlig gest, en klapp på kinden - men lika nära till ordentlig åthutning. Särskilt Sanna har hon ett öga på.

Irya, sångerska och långa damen med stora munnen.

Erik, slagverkare

Ytterligare två eller tre musiker tillkommer.

Före föreställningen

Ute i foajén innan publiken släpps in i spelrummet finns en utställning som etablerar den grå världen: om cirkus, kroppen, tillståndet i samhället. Rädslan, idealen, osv. som genomsyrar allt. Bilder, varningstexter, kanske löpsedlar...? Presentation av karaktärerna?

Interagerar de tre vännerna med publiken därute eller är de "vanlig" publik?

AKT IScen 1 Cirkusen pågår - De tre vännerna dras in

När publiken kommer in i tältet är cirkusen redan i full gång. **Julia P** (klädd som en biljettrivare?) visar folk till rätta - ofta via omväg (på clownmanér). Fefe cyklar i gång ljusslingorna i taket. Cirkusartisterna rör sig bland publiken, säljer popcorn och gör animationer. Musik och energi.

Sist kommer de tre vännerna **Andreas, Jay** och **Anna** in - stressade, söker sina platser. Anna släpar på en stor och dyr handväska. Julia P visar dem till sina platser genom en lång och onödig väg mellan stolsrader och får publiken att resa och flytta på sig, byta platser osv. Skapar kaos helt enkelt och Anna och de andra, som är uppenbart besvärade av uppmärksamheten. Till slut placerar hon dem i tre stolar: på scenen.

Publikens entré och Anna och de andras färd i publiken är projicerad på filmduken.

(Ska publiken luras först att tro att de tre är vanlig publik? Eller ska man redan från början märka ut dem som karaktärer?)

Scen 2 Föreställningen börjar.

Cirkusartisterna och musikerna presenteras av Fefe som samtidigt håller igång ljuset i taket genom att cykla. Publiken projiceras på bakväggen. En föreställning i superspeed drar igång. De är bara fyra artister så alla gör allt som i gammal trasig familjevarieté.

FEFE

Mina damer och herrar! Välkomna till den mest fantastiska, den mest spektakulära cirkusföreställningen i världshistorien! Det ni upplever här kan komma att förändra era liv för alltid! Stäng därför av era mobiltelefoner och kom ihåg att fotografering är absolut förbjuden. Det ni ser här är bara för era ögon - om ni vågar hålla dem öppna! Det är nu dags att möta den första artisten:

Fefe - cirkusdirektör, tekniker, cyklist, jonglör och despot!

Han springer ut och in ur sina olika roller och försöker hela tiden hålla igång ljuset på scenen genom olika cykelkonstruktioner. Kanske tar han upp någon på scenen som får hjälpa till med cyklandet? Kanske en uppskruvad sak eller "evighetsmaskin" som hjälper till med strömtillförseln? Etc. Kanske gör han ett stolsnummer på en stol som kraschar? Överhuvudtaget går det lite småsnett med allt han gör från jonglering till eltillförsel men han håller humöret på topp.

Julia P - den urgamla magikern, en gång världens främsta lindansare!

Vad gör hon? Spelar såg? Går på glas? Går på röd boll? xxxx

Irya - den skönsjungande jättekvinnan!

Visas hennes stämband när hon sjunger?

Miku - den starkaste kvinnan i världen!

Miku gör något som visar hennes enorma styrka, t.ex. lyfter tyngder med tänderna och böjer järnstänger. Gör trolleritrumma med Sanna? Speedparakro? Speedtrapets? Dompterar Ring Sur" Och/eller xxxx

Hennes dotter Sanna - den magiskt svävande flickan?

Trolleritrumma med Miku? Parakro? Trapets? Blåser handske??? Slukar eld??? (På de platser det är tillåtet)

Här får gärna användas tacky traditionella cirkus- och sideshowtricks.

(Ev. På scen sitter Andreas och filmar - det han har i linsen projiceras på duk. Han får **Sanna** i blickfånget och världen stannar ett ögonblick.)

Scen 3 Vem lever och vem är död?

Ljuset svajar under hela föreställningen och till sist börjar det spraka och fladdra innan det slocknar helt och ett "mystiskt" underljus tänds och den kaotiska stämningen bryts totalt.

Fefe, nu den despotiska Cirkusdirektören visar upp en död svävande kropp (ev. lagd i en låda?). Kanske kan en generator av statisk elektricitet som får håret att resa sig användas i presentationen.

FEFE

Nu mina damer och herrar, låt mig visa er något som påminner om livets verkliga mysterier. Jag har här framför mig kroppen av en död människa... Hon rör sig inte, hon andas inte, huden är egendomligt blek. Men. Hur vet ni att hon verkligen är död? Hjärtat slår inte, säger kanske någon. Jag har träffat gott om hjärtlösa kvinnor i mitt liv, som ändå kallats levande...

(Kanske Erik trummar till för att visa att det var ett skämt?)

Vad är det att vara levande och vad är det att vara död? Frågan kan tyckas banal. Men vi har idag glömt att döden är en naturlig del i livets cirkel. Vi blir allt räddare för döden, vi sätter på oss skyggglappar och skyddar oss alltmer. Till slut blir allt farligt: transfetter, tungkyssar, gå på fotbollsmatcher, sova för mycket, sova för lite, höra glassbilens melodi, vara i solen, använda solkräm, arbeta för mycket, arbeta för lite, cykla, prata i mobiltelefon, städa för mycket, städa för lite, köpa tomater odlade i växthus... (Finns hur många exempel som helst, vi letar vidare!) Vi får panik av stressen, vi slutar lyssna inåt, på oss själva - vi blir förflamade och slutar leva. Slutar leva? Är vi då döda levande? Eller levande döda? Kroppen här, är den mer död än någon annan här inne? Den vilar, den är där den är och inte på väg någon annanstans. Kan man säga samma sak om oss andra? Stress, stress, panik, panik... Hjärtlös eller inte, det finns ett lugn och en närvaro över den som fler skulle må bra av... (Fast så kanske man inte kan skriva...?) Nej, nu måste vi liva upp stämningen lite... Låt mig göra ett litet experiment...

Ju mer Anna hör, desto mer börjar hennes hjärta fladdra (obs - inte bokstavligt, fortfarande vet hon inte att hennes hjärta är utanför kroppen). Hon kan till slut inte stanna kvar, utan går ut ur tältet. (En långsam fade där cirkusdirektörens tal går i slowmotion och fokus/ljus förflyttas till Anna och hennes panikartade tillstånd.)

Scen 4 Hjärtat, del 1 (kroppen och psyket). Hjärtat ska vara i kroppen.

Anna gör entré igen framför en mellanridå - perspektivet är nu vänt så att det ser ut som om hon står utanför tältet. Hon är mitt i en ångestattack.

Julia P, den puckelryggiga fd lindansösen, har sett Anna gå. Och hon ser Annas fladdrande hjärta - bokstavligt talat. Hon följer efter henne och härmar henne på ett troligen ganska obehagligt sätt. Med hjälp av en ballong, illustrerar hon hur Annas hjärta inte är där det ska. Kanske trycker hon sin hand genom Annas bröstorg, genom hålet där hjärtat borde vara.

Julia P smäller sin ballong och tar fram Annas hjärta ur hennes handväska - där det har varit hela tiden utan att Anna någonsin sett det förr.

Hon tar sedan med Anna in i hennes kropp. Klämmer Julia P åt väskhjärtat så att Anna svimmar och vaknar upp i kroppen?

Inne i kroppen slår hjärtat oregelbundet och andningen är hyperventilerande. Anna slåss med sitt hjärta, kastas utan styrning mot det och för en ostyrlig kamp mot det (hjärtat är ett uppblåsbart moln). Till slut slås hjärtat ut ur kroppen. Venerna och aortan letar förvirrade efter det (Fefe och Siri genom lufttuber, de andra i Linas artärdräkt).

Glimtar av krigshärer projiceras (Napoleon kontra virus-attacker). Anna förföljs av laserprickar. Räddas av Siri och Fefe.

Hålet efter hjärtat har ett enormt sug och Anna och blodkropparna kämpar för att inte åka ut. Till slut sugs Anna ut genom hålet.

Det är en på det hela taget ganska obehaglig scen, men med "slapstick-komik", där Anna inte har någon som helst kontroll.

Projektioner av blodflöde/blodkroppar.

Den första resan inne i kroppen är en omtumlande upplevelse för Anna, hon förstår inte riktigt vad som händer eller först ens var hon är. Scenen visar konsekvenserna av hur Anna inte har någon kontakt med sitt inre av hur hon varken ger sig själv varken näring eller kärlek. Hon lyssnar inte - måste börja göra det, immunförsvaret fungerar knappt och där finns inre ärr efter många tidigare attacker. Men oavsett hur mycket hon förstår stannar upplevelsen kvar i henne.

Scen 5 Konstruktörerna

Tillbaka i verkligheten: Anna framför duken igen. Hon är ensam, Julia P har försvunnit. Hon inser plötsligt att hon fortfarande har hjärtat synligt utanför kroppen - försöker hon pressa in det? Slita loss det?

Vi hör applåderna efter slutnumret. Musiker och artister börjar droppa ut - de hänger upp blöta scenkostymer, tar en cigarett, pustar ut, skrotar runt i sina respektive rutiner. (Alla i träskor och morgonrock eller jacka utanpå scenkostymerna.)

Anna försöker få ordning på och gömma hjärtat - se "normal" ut.

Fefe börjar rigga fram bord och stolar och duka för middagen genom att använda cyklar och konstruktioner.

Andreas och Jay kommer till baksidan av tältet för att leta efter Anna. De dras in i cirkusfolkets middag...

Scen 6 Nattvarden

En helt normal middag med cirkusartister... Alla cirkuskaraktärerna presenteras. Även gruppens sammanhållning och värme. Hur cirkusen står för kaos och lek, vännerna för ordning och yta. De tre vännerna inkluderas generöst - de är inte helt bekväma i situationen. (Även de tre kan i denna scen visa sina talanger - men ingången blir en annan, det blir mer karaktärens röst än "uppvisning".)

Anna känner sig bortkommen, fel och misslyckad, men kan inte förmå sig att lämna sällskapet som trots att det är skrämmande får henne att vilja vara där. Dessutom måste hon få kontakt med Julia P. Hon försöker anpassa sig, vara till lags och "hänga med", men klantar gång på gång till det. Clownnäsor hostas upp, kommer upp ur väskan, osv, och hjärtat lever sitt eget liv, kommer i kläm, studsar runt... Det slutar gång på gång med att hon råkar åka med i skeenden.

Bordet och maten kommer på plats (Fefe kan ha olika konstruktioner som serverar maten - flaskor kan åka ner från taket, duken drar sig själv på plats med hela dukningen på, osv). Sanna får tag i Andreas.

Miku är den som sätter sig först, sedan alla andra, även Andreas och Jay - de bara inkluderas i sällskapet. Till slut finns bara en plats kvar: den i mitten. Anna sätter sig till slut där. Så småningom stelnar alla under ett par sekunder i bilden Nattvarden.

Mikus status visas bl.a. genom att alla reser sig när hon reser sig, osv. Hon är väldigt "moderlig" och varm och tar folk i sitt knä, sprider klappar och kärlek men om något går emot henne tänder hon till. Det är tydligt att alla har väldig respekt för henne. Under scenen bryter Miku ner alla i armbrytning på en snabb rad så att de flyger åt alla håll, men ger dem också klappar på kinderna och tar dem i sin famn/sitt knä. Olika sorters styrka.

Julia P håller mestadels till under bordet och äter rester och betar sig märkligt med låg status. Emellanåt gör hon små utstickare och "retar" Jay med små trolleritrick och illusioner (t.ex. magneter under bordet, flaska som böjer sig och andra ännu dummare saker). Hon har märkt av hans svaga punkt: att han vill ha kontroll och logiska svar, och hon tycker att det är väldigt roligt att reta honom med saker som han inte kan förstå... Kanske får hon även Jay att stanna när han försöker gå och att vara med i "cirkusdansen" genom att styra honom mot hans vilja?

Anna försöker som sagt försynt få kontakt med Julia P, men hon undviker henne konstant.

Sannas och Andreas möte etableras snabbt. Miku håller ett öga på dem, men ingriper ännu inte.

Kan Julia P kontrollera andras rörelser med sin magi? T.ex. få Jay att dansa?

Fefes stolar. Fefe kommer igång med ett bygge av stolar och går helt in i sitt experiment. Han drar in Erik och får honom att kompa honom. De andra backar ju högre upp han kommer och vägrar till slut hjälpa honom mer, så han tvingas ta hjälp från publiken för att få upp femte stolen. När det är dags med 6:e stolen har t.o.m. stolen fått nog och går iväg.. (självgående stol). Ev. får Erik ett trumsolospel (med fyra armar?) under stolsnumret? Om det händer trissar det upp Fefe att ösa ännu mer.

Julia P börjar eventuellt prata för sig själv under bordet och spelar upp ett litet spel med osynliga motspelare. Efterhand tar hon fokus från de andra och hon börjar spela upp sin lindansdebut. Den taffliga starten utvecklas till ett musikalnummer där hon går på flaskor och stolsryggar och är den prima ballerina hon en gång var. Alla spelar med och kan sina roller. Även de tre vännerna dras in.

JULIA P

Nej, nej, jag vågar inte... jag kan inte. Nej, nej, nej!

(Följande är bara en grund. Gör om repliken till sångtext. Går så småningom över till låtsasspråk.)

Alla visste att jag skulle uppträda den kvällen - alla utom jag. Vi hade repat som vanligt före föreställningen. Sen när jag ville ta ner linan sa de: nej, gör inte det, du ska uppträda ikväll. Det är du som inleder föreställningen. Jag kände, Nej, nej, jag vågar inte... jag kan inte. Men jag fick gå till den italienska kvinnan, hon hade sytt en dräkt åt mig i vitt tyg. Lite för vågad tyckte jag, jag var ju bara elva år. Sen blev jag sminkad, det var första gången jag använde smink. Jag frågade min tränare vad jag skulle göra under numret, han sa bara: du har ju sett de andra kvinnorna, gör som de. Jag var så rädd att de fick bära upp mig på linan. Jag gick så snabbt jag kunde över den, höll mig mest på plattformen och gjorde "compliments", hepprörelser, alla jag kunde komma på: ryska, polska, italienska... Allt för att slippa vara ute på linan. Jag föll ner tre gånger och gjorde en ny gest varje gång. Jag var till slut så inne i gesterna att de fick släpa av mig från scenen... Sen fick jag blommor och de bjöd på tårta. Jag glömmer det aldrig.

Faller hon ner någon gång under balansakterna - dramatiskt, som en förövning till hennes fall i slutet? Numret avslutas med att Julia P. mimar hur hon blåser ut ljuset på tårtan, skär upp bitar och bjuder alla.

Irya som lång dam etableras genom onormalt långa armar som tar vin från andra sidan bordet och onormalt långa ben som sticker ut under duken. Det börjar bli sent och hon börjar "sjunga sista låten för kvällen" (troligen "Let Me Be Yours"). De andra kompar ev. med flaskor?

Folk börjar dansa stillsamt, Anna tittar på Andreas som tackar nej, Andreas ändrar sig, frågar Anna om hon vill men Anna tackar nej... Sanna kommer och hugger tag i Andreas och de börjar en parakrodans som tar dem vidare upp i ringen. (Sanna och Andreas har haft små möten under hela middagen).

Fefe spelar piano med snoppen?

Anna följer efter upp i ringen och försöker vara med men misslyckas...

Mer drömligt: ringsekvensen övergår i ringspegel (mim), Anna och Sanna speglar sig i varandra. Kan hela miljön och övriga karaktärer påverka - har alla speglar, t.ex., och gör reflexer, spelar på glas? Anna får en clownnäsa av Sanna - som en gest då Sanna tycker hon är en bra clown. Men Anna tar det bara som bevis för att hon gjort bort sig. Hon skäms, känner att alla skrattar åt henne. Hon får panik... som övergår i nästa scen...

Scen 7 Misslyckandeskräck

Allt som var festligt och roligt runt Anna blir nu en mardröm. Skratten på festen upplever hon nu som om de var åt henne. Hon kan inte hantera känslorna utan överreagerar, känner av adrenalin och andra "kroppsmonster". Hjärtat lever om! Vi går in i hennes känsla (inte hennes kropp). Borden, stolarna, festdeltagarna förvandlas till monster. Skuggor!

Julia P kommer så småningom till Annas undsättning (fast inte på ett uppenbart sätt - hon bryter stämningen med något vardagligt). En stol blir bara en stol igen, människorna människor, osv. Egentligen har de bara dukat av och plockat i ordning.

(JULIA P

Det enda sättet att få kontroll på monstren är att se dem i ögat, se vad de är, ta fram dem i ljuset. Bli vän med monstren och vän med sig själv...)

Scenen slutar med att festen tacklar av och alla går och lägger sig för natten. En stund av mer eller mindre udda vardagsrutiner? Skickar Miku upp Sanna i ringen och iväg Andreas åt något annat håll? Då kan han smita tillbaka till henne när Miku själv gått och lagt sig. (Bara ett kort moment.)

Scen 8 Annas vargtimme

Rester av festen. Alla sover där de hamnat.

(Fördjupningsscen i ett lugnare tempo.)

Anna kan inte sova. Känner sig ensam och känner hur det skaver - försöker hon få in hjärtat och när det inte går bli av med det? Solonummer i pålen. Hon rör sig nära Andreas, nära Jay, på väg att väcka dem för att gå därifrån, men gör det inte. Ensam. Tömmer ut sin väska = sitt liv? Ur den kommer clownnäsor, plånboken, puderdosan...

Julia P ser allt från sin bur. Hon sågar i den och ibland spelar hon på sågen - ljuden följer Annas rörelser. I detta tillstånd mellan dröm och verklighet möter hon Anna. Här kan hon vara öm mot henne. När Anna gör plötsliga fall, fångar Julia P henne, Annas kind i hennes handflata. Kanske kan hon kort gå in och hjälpa Anna så hon får ett ögonblicks sömn? Men hjärtat hjälper hon inte Anna med..

Till slut ger Anna upp kampen. Med hjärtat hängande i en tråd runt foten väcker hon Jay och drar honom med sig för att gå därifrån. Jay gör en gest mot Andreas, borde de inte väcka honom? Anna skakar på huvudet. De börjar gå.

På väg ut går Julia P förbi dem. Alternativt: de hör en massa ljud från Julia P's övertäckta bur..

Scen 9 Julia P försvinner

Julia P försvinner in i garderoben (illusion) och stänger dörren efter sig.

Alternativt: Jay och Anna drar bort tyget som täcker Julia Ps bur och buren är tom.

Jay och Anna glömmer bort att de var på väg därifrån - Jay måste hitta ett logiskt svar på vart Julia P tog vägen och hur. Anna hjälper Jay att söka. Anna har nu hjärtat hängande i en tråd runt foten och måste hela tiden parera och hålla koll så att hon inte trampar eller snubblar på det.

Julia P retar Jays logik till vansinne genom att dyka upp här och där. Projiceras på Jay och Anna och/eller på jonglerade klubbor och föremål. Radiostyrda kroppsdelar av henne åker förbi, hennes röst hörs från olika håll. Ev. dubbelgångare? Har bara delar av henne försvunnit? Är hon kvar när rösten eller en kroppsdel är där? (Hör ihop med frågan: är du dina kroppsdelar eller har du dem?)

JULIA P (t.ex.)

Är jag här? Är jag där?

Eller här? Eller där?

Lever jag utan min kropp eller är jag min kropp?

Är jag min hand eller har jag min hand?

Osv.

Till slut kommer Siri (eller dubbelgångaren) inåkande på snurrpålen.

Cirkusen vaknar till liv.

Scen 10 Aktfinal: Kaosscen

Inte en realistisk scen utan mer en bild av det inre tillståndet.

Cirkusens lekfullhet och kaos i klimax samtidigt som allas historier pågår för fullt. Korta "high-lights" på var och en. (Kanske framme vid rampen? Repliker? Alla vill berätta sin historia för publiken, ta fokus. Pålen snurrar snabbare och snabbare, ger vinddrag, de påverkas av den.)

Fefe cyklar på sina olika cykelkonstruktioner. Han får en del smällar, men fortsätter på ren lust.

Försöker organisera alla i ett gemensamt stolskaos där pålen hela tiden åker över dem och är på håret att knocka dem.

Kärlekssnurrpåle med Sanna och Andreas.

Konstsnurrpåle med Sanna och Miku

Det blir en kamp mellan Miku och Andreas om Sanna, de snor henne från varandra och är till slut helt upptagna av sin kamp och missar Sanna båda två.

Mitt i kampen hamnar Anna med sitt hjärta runt foten. Hon snurras med, trasslar in sig i sitt hjärta... Leker, njuter och lider om vart annat.

Julia P rider på en liten häst (som en karusellhäst) ovanför de andra och efter pålen - dyker upp och sätter allt högre fart på snurren. Hon retar Jay för fullt! Han jagar henne och de bråkar högljutt.

Jay börjar skjuta in pendlar som skär snurrpålens area. Är det hans sätt att försöka bryta kaoset och få stopp på snurren? I så fall misslyckat, då det bara skapar ännu mer kaos. Försöker han träffa Julia P med pendlarna? Knocka henne så att han får stopp på henne?

Alla är inne på scenen i en stor tableau, ett pågående, med stor energi!

Scenen avslutas med att Jay hamnar på framscenen med snurrkaoset bakom sig. Från hans huvud åker det upp ett stort nät av lysande neuroner, ljuset går ner på scenen och man ser hur neuronerna skickar elektricitet och slår gnistor innan det blir black.

PAUS

AKT IIScen 11 Neuronerna

När ljuset tänds igen är vi inne i Jays hjärna. Den är logiskt exakt formad, allt sitter fast i mönster: redan etablerade tankebanor som gör det svårt att tänka om. Jay går omkring och fast han försöka hålla ordning blir det mer och mer trassel och oordning. Det är Julia P som trollat in honom och hon är också där och övervakar honom.

Text kommer om neuroner. Kan byggas upp som en dialog mellan Julia P i olika roller på olika skärmar: en där hon härmar Jay och ställer dumma frågor (How does my brain work? osv), en där hon svarar som professor Matti Bergström...

(Barn utvecklar 200 nya neuroner om dagen, vuxna ca 2. Men det finns inga fysiska hinder som sätter stopp för att vi ska kunna fortsätta utveckla lika många neuroner som barnen. När vi har inlärd och invanda kunskaper är det svårt att lära om/koppla om tankebanorna. Det är lätt att fastna i logiken. Men det är man själv som gör att man sitter fast - det går att koppla om man vill! osv.)

Kanske spelar bandet ett intro som fastnar och börjar om från samma ställe hela tiden? "Connect and reconnect"

(Hjärnstam och hjärnbark och mötet kaos/kreativitet)
Hur gör vi Matti Bergströms lek i hjärnan?

Fefe åker upp i bungy och gör ett bungy-crescendo och tar med Jay på att få känna på centrum för viktlöshet. När Jay släpper Fefe, flyger Fefe upp i taket och försvinner samtidigt som alla andra nervtrådar släpps ut från scenen.
(Ev en liten garntråd kvar som går från Jay till Julia Ps stickning)

Under hela scenen hörs ett poppande ljud. När alla neurontrådar och Fefes bungy flippats iväg är Jay ensam kvar på scenen och Julia P står med tåspetsskor ovanpå garderoben och trampar runt på uppmickad bubbelplast i en ljusspot (samtidigt som hon sticker?).

Jay är märkbart tagen. De har några sekunders spant möte innan Fefe gör entré.

Scen 12 Själen och Jay försvinner

Illusion med Fefe, Jay och Julia P.

Fefe kommer in, börjat förbereda sig för kvällen - repeterar sin stora scen om livet och döden. Med sig har han den svävande kroppen/lådan. Jay och Julia P tittar på.

FEFE (börjar ev. mumlande för sig själv)
 Levande död, död levande... Hennes själ har lämnat kroppen, säger kanske någon. Ah, men där är vi något på spåren. Själen, "psyke" som det heter på grekiska. Men var sitter den? I antiken trodde man den var delad. I hjärnan satt psyke, den eviga själen, och i hjärtat thymos, som stod för det fysiska livet. Enligt Aristoteles var hjärtat var den viktigaste platsen då det var där känslorna bildades. I och med Platon växte bilden fram av kroppen bara som ett kärll för själen. Men vad är då själen? Är den något helt separat från kroppen? Descartes hävdade det, han sa att den enda kontaktpunkten mellan kropp och själ satt i talkottkörteln i hjärnan. Är själen något gudomligt, magiskt? Eller är den bara processer i nervsystemet, som man påstår i modern tid? Kanske minnen lagrade i vårt DNA? Men då är vi ju inget annat än våra kroppar. Är det här jag?

(Han skakar på sin arm. Fler kroppsdelar?)

Jag känner gott om människor som lever utan armar. Utan fungerande njurar, hjärtan och tarmar också. För att inte tala om alla dessa hjärtlösa kvinnor...

(Trummar Erik till? Ev. frågar Fefe publiken vad de tror.)

Det har sagts att min vän Leonardo var den förste som lyckades måla in själen i sina tavlor.

(Håller han upp en bild av Leonardo da Vinci? Eller projiceras den?)

Sitter själen i målningen? Figuren på bilden ser mänsklig ut - har den då en själ? Den döda kroppen ser mänsklig ut, men har den kvar sin själ? Är den fortfarande en människa? Eller VAR den en människa? Och tvärtom: kan kroppen leva, men själen vara död? Vem är egentligen levande och vem är död? När upphör en människa att vara människa? Är det först när hon helt försvinner? Jag ska nu utföra ett experiment... Jag behöver en frivillig som kan tänka sig att försvinna en stund från jordens yta...

Jay ger Julia P en lång blick och anmäler sig sedan som frivillig. Han går in i lådan/garderoben och "försvinner".

*FEFE till Julia P.
Det kommer fungera, tror du inte?
(till Jay)
Så, du kan komma fram nu.*

Julia P skrattar bara. Hon öppnar lådan/garderoben: Jay är borta på riktigt. Fefe får panik och börjar leta. (*Vart tog han vägen? Det här har aldrig hänt förut...*) Fortsätter sen att leta under hela akten tills Jay dyker upp igen.

Scen 13 Hjärtat, del 2. Riktig kunskap

Anna kommer insläpande på sitt stora hjärta, det är tyngre än någonsin (har hon hört/sett något av föregående scen?). Det fastnar och håller på att välta över henne.

På hjärtat projiceras film från tiden då hjärtat fortfarande var inne i kroppen. Lyckliga barndomsbilder på super 8. Hon träffar Julia P. Sitter de båda i Annas hjärta till att börja med? Julia P berättar sin levnadssaga för Anna.

JULIA P (eventuellt sång med såg? Följande text ska återigen bara ses om en grund)

Jag växte upp som slav på ett stort gods. Eftersom jag hade puckel fick jag inte bo bland de andra, utan låstes in i en liten bur varje natt. Jag drömde om friheten, om att få gå högt uppe i himlen. Varje år kom cirkusen till byn, men jag fick aldrig se den, bara höra de andra prata. Men en dag kom chansen. De hade inte låst buren ordentligt! Jag smög iväg från godset och hittade cirkusen. De var från Ryssland och välkomnade mig bland dem. Jag fick bo med lindansaren och hans familj. Trots att jag knappt kunde stå upprätt, blev han min tränare. Han lärde mig gå, han gjorde koreografin, musiken, min rekvisita. Jag fick allt av honom och jag gjorde allt för honom. Han drillade mig hårt, blodådrorna i fötterna förvandlades till brosk och det gjorde så ont - det var som att gå på knivar. Trots att han peppade till självständighet var han mitt liv. Jag hade inget liv utanför träningen.

(Följande kan göras till en mer fysisk scen, hon kommenterar på cirkusspråk.)

Varje gång jag skulle in på scenen frågade han mig: är du hundra procent? En dag svarade jag nej och då skickade han tillbaka mig in i vagnen och jag fick inte uppträda. Efter det svarade jag alltid ja, oavsett hur jag kände.

När jag var tolv år skiljdes våra vägar åt. Min tränare sa då att jag var färdiglärd, men jag kände mig inte alls klar. Jag försökte uppträda själv, men hade då inget stöd, ingen pepp, jag bara harvade. Jag slutade gå på lina. När jag var med min tränare kunde jag allting - utan honom kunde jag knappt gå på marken. Jag kunde inte tänka mig ett liv utan honom. Det var en smärtsam process att släppa honom, men jag var tvungen att göra det. Jag hade varit beroende av hans ögon, hans röst. Ensam var jag nu tvungen att göra resan en gång till, hitta min egen röst. Istället för att få allt från honom, måste jag få in lindansen i mitt eget hjärta. Göra det för min egen skull, inte hans eller någon annans. Annars hade jag aldrig

kunnat fortsätta, utan bara stelnat och krympt, och blivit en levande död.

(ETT STORT KANSKE: Alla övriga in i skoluniformer, som robotar - illustration av den konventionella och traditionella skolan, dit skolministern vill föra dagens fluffskola. Men kanske en sak för mycket. Eventuellt skulle man kunna projicera motsvarande bilder?)

Poängen med lärandet måste vara att ge eleverna verktygen och lusten, inte att lära sig utantill utan få in kunskapen i blodet, i hjärtat. (Anna måste lära sig att söka inåt, efter sig själv - hon söker hela tiden utåt, efter bekräftelse!)

Scen 14 Tillit

Under Julia Ps berättelse har Sanna och Andreas långsamt körts in sittandes i trapetsen. Miku kommer in och ropar ner Andreas. Under tiden som hon tejpar handlederna och sätter magnesium på händerna pratar hon på bestämd finska eller gibris till Andreas.

*JULIA P översätter åt Anna (obs texten är bara en skiss)
"Det enda som verkligen räknas är riktig tillit. Ingen bullshit. Cirkus ljuger inte. När du hänger tio meter över marken i en annan människas hand avslöjas du. Litar du på dig själv, att du klarar att hålla greppet? Litar du på den andra att den kommer hålla i dig? Litar du på omgivningen, att den som har riggat trapetsen har gjort ett bra jobb? Och till slut, om du nu faller, litar du på omgivningen igen, att du kommer falla mjukt? Tillit är kärlek och kärlek är tillit, inget annat duger!"*

Hon klättrar upp till Sanna i trapetsen.

TILLITSTRAPETS Sanna och Miku (som om de är i repetition - med känsla, snarare än hepp...). Andreas stannar kvar en stund, ensam och osäker. Pallar inte, utan går därifrån en bit in i numret.

Julia P och Anna relaterar till kroppen. (Anna har svårt med tillit - till sig själv framför allt.)

ANNA (alt. JULIA P)

Varje tiondels sekund pågår en massa omedveten tillit i min (din) kropp. Jag (Du) andas utan att tänka på det, massa celler föds och dör, blodet flyter runt, mina (dina) blodkroppar bekämpar bakterier... Tänk om jag (du) kunde ha samma tillit till mig (dig) själv som jag (du) omedvetet går omkring och har till min (din) kropp. Vad skulle hända då?

Fefe fortsätter leta efter Jay.

Julia P placerar Anna på en språngbräda (en av Fefes konstruktioner) och ser till att någon av musikerna alternativt någon ur publiken att cyklar upp Fefe i luften. Han släpper ner sig själv från hög höjd och landar på språngbrädan - och Anna flyger.

Anna landar rusig av adrenalinkicken! Allt är möjligt! Hon rusar iväg och hjälper Fefe att leta efter Jay.

Bliir Andreas helt ensam kvar på scenen? Han tittar efter Anna, han tittar efter Sanna. Han vet inte riktigt hur han ska hantera alla känslor som Sanna har lyckats sätta igång i honom. (Anna och Sanna har splittrat honom - är de med i följande på något sätt?) Han försöker hitta tillbaks till sitt normala jag, men allt "det där andra" spricker igenom. Vi får följa med i hans pågående kamp med sig själv genom ett dansakro-solo.

Garderoben (lådan?) bullrar och skakar. Andreas öppnar den.

Scen 15 Stamcellen och DNA

Andreas öppnar garderoben (lådan?) och där inne är det tomt (Jay är borta). Andreas lämnar scenen. En projektion på en inåkning i kroppen projiceras på insidan av garderoben (lådan?).

Scenen förändras till undervattenkänsla. Jay kommer "simmande" från taket. Julia Ps magi har återigen fört in honom i hans egen kropp. En stor ballongstamcell växer fram. Som en stor "blubba" av en massa stora ballonger som sitter ihop. Den rör sig sakta och börjar plötsligt fördela sig till två, fyra, åtta, osv. (Celldelning. Ballonger flyger i taket och rör sig på olika nivåer. Ur en sticker det fram två ben, på en projiceras ett öga, på en annan en hjärna, en är två som sitter ihop, en är ett nät med massa små ballonger i, osv. En ballong, fylld med ballonger börjar lysa och man kan se konturerna av någon där inne. Jay går fram till den, tar på den, den tar tillbaka, osv. Plötsligt börjar den prata.

STAMCELLEN

Jag är Stamcellen, världens främsta magiker! Från en enda liten cell bildas alla andra celler i kroppen. En enda liten cell, en och samma materia delar sig och fördelar sig i tiotusentals och blir så olika saker som ett öga, en lever, en hjärna, en nagel. Trots år och år och år av forskning vet man fortfarande inte hur det går till.

(Skrattar stolt åt sig själv.)

Världens främsta magiker!

En ballongfigur med ballong på rumpan eller nåt avbryter, Ballongnätsfiguren börjar tömma sina småballonger och utmanar Jay till ballongbollsjonglering. En annan till bollar på ställning efter hand faller pinnballonger från taket som Jay försöker parera.

Pinnmannen eller DNA-mannen dyker upp tillsammans med DNA-spiraler och DNA-text tar över scenen och ballongerna försvinner. (Ev. också spiralcykel) En allt mer psykedelisk känsla.

DNA-text (ev. med heliumröst)

Idag har vi lärt oss läsa all DNA. Men vi kan fortfarande bara tyda och förstå 1 %. Av den kan vi få fram hårfärg, kön, ögonfärg, etc... Vad står det i de andra 99%? Kanske svaret på hela evolutionens gåta...?

Jay försvinner in i garderoben igen. Spiralerna och pinnmannen försvinner.

Scen 16 Jongleringsös

Fefe kommer in på scenen, ställer ut hinkar med jongleringsgrejer, enhjulingar, etc. Har gett upp Jay, måste rigga för kvällens föreställning. Mycket av det han tar fram känns igen från första scenen. Han mumlar repliker för sig själv, förbereder sig för kvällen samtidigt som han riggar.

Anna kommer in, Fefe tar hennes väska och börjar tömma den. En massa clownnäsor, fler och fler. Anna börjar förtvivlat krypa efter dem och försöka samla ihop dem. Slutar efterhand när hon fastnar i att titta på Fefe och vad han håller på med.

Det har börjat ryka ur garderoben (lådan?). Mer och mer under tiden som Fefe riggar och pratar. Till slut upptäcker han det och hämtar ev. brandsläckare och sprutar. Jay kommer hostande ut, förändrad - fylld av energi!

Jay går in i Fefes grejer: en energifylld Jay-jonglering /kedjereaktioner, tyngdlag, etc. sätter igång. Erik börjar kompa vilket övergår i ös-trumsolo. Jay får Fefes möjliga cyklar att funka. De reagerar på varandra, gör nya saker, inspirerar varandra (ensamma och tillsammans) mer och mer.

Ev. används även de andra, t.ex. kanske Sanna kastas till Andreas som fångar henne just innan hon far i marken. (Och Miku ser detta och förstår hon kan lita på Andreas...? Kanske första gången Andreas offrat sig för en annan människa! Tidigare har han kanske konsekvent låtit bli att hjälpa dem som behöver hjälp?)

Avslutas i crescendo och de pustar utmattade ut. Allt ligger i en salig röra över golvet.

Andreas och Sanna som har hittat varandra igen fortsätter i någon form av parakro och använder ev. luftring.

Anna samlar ihop sina clownnäsor och ser mönster och minnen. Livets pusselbitar faller på plats. Anna kan nu sätta på sig en clownnäsa utan att skämmas. Hon försonas med sin inre clown och får en ovanlig känsla i bröstet. Kan för första gången på länge ana att hjärtat slår där eller i alla fall har en plats där (hon blir vän med sitt hjärta).

Scen 17 Balans

Anna börjar komma till insikt. Julia P balanserar på huvuden, talar om balans.

JULIA P

Text kommer, i stil med: Balans är ständig rörelse. Stannar man i mittpunkten eller är för mycket på en sida faller man. Balans är en omöjlig, en evig strävan. Balans är liv. (Obs - hon talar specifikt om sin balansakt och inte om livet - den slutsatsen får överlämnas till publiken och inte minst Anna!)

Hon faller plötsligt, fångas av Jay.

Scen 18 EKG

EKG, Sjukbädd, Blodflöde? Anna vid sjukbädden, får "svaret", kopplar balansen till EKG: rörelsen över mittpunkten är balans, att stanna i den raka mittlinjen betyder död.

ANNA

*ev. en text som visar att hon förstått balansen via EKG:t?
Balans är inte linjen i mitten, utan rörelsen över den...*

Det blir en väldig kamp för Julia Ps liv, alla engagerar sig. Fefe och Jay kopplar elektriska trådar mellan hennes kropp och språngbrädan - när de hoppar på den genereras elektricitet som ska få liv i Julia P igen. Först verkar det fungera. Hoppen sker i takt med EKGt. Men sen blir det mer och mer otakt. Anna förstår att det krävs mer, hon måste in i Julia Ps kropp.

Scen 19 Hjärtat, del 3: Den stora uppgörelsen

Anna är rädd, men lyckas med egen kraft ta sig in i Julia Ps kropp och kämpar för hennes liv, för att kroppen hon är inne i ska må bra, hjärtat slå, osv. Hon möter Julia P därinne.

Dialog kommer. OBS! Detta är bara en skiss:

ANNA

Du får inte dö! Du får inte dö!

JULIA P

Anna. Det är inte min kropp du är inne i, det är din egen. Du kämpar för dig själv.

ANNA

Nej! Ta oss till din! Din dumma gamla puckelhäxa, ta oss till din!

JULIA P

Jag har vetat länge att jag skulle dö idag - det är du som måste börja leva.

ANNA (tar tag i Julia P)

*Du kan inte försvinna - tillsammans med dig kan jag göra allt!
Jag ser allt på ett nytt sett. Jag lever. Tillsammans med dig...
(Paus.)*

Som du och din tränare...

(Paus)

Jag lovar att börja leva för mig själv. Bara du inte dör...

JULIA P (skakar på huvudet)

Det är min tid nu.

ANNA (släpper taget om Julia P)

Är du säker?

JULIA P

Jag har redan levt alldeles för länge. Kom ihåg, de celler som vägrar släppa taget och dö i kroppen, är de som blir cancer. Det hör till livets cirkel att dö. Men inte förrän det är dags. Och innan dess måste man leva. Som du gör nu, Anna. Du är i din kropp och du lever.

Anna nickar. Hon inser plötsligt att hon nu har en helt annan upplevelse i kroppen än i scen 4 - hon har kontakt med den och är närvarande, trygg - hon kan faktiskt njuta av sitt inre.

JULIA P

Du har allt i dig nu. Du är på väg att bli hel. Vill du kan du få in ditt hjärta i kroppen nu.

Anna tar farväl av Julia P som vandrar uppåt/in i ljuset.

Scen 20 Anna blir hel

Anna är ute i verkligheten igen. Alla är ledsna. En stund av tankar och minnen, en ritual? Något som leder in till finalscenen?

Anna är också ledsen, men lugn. Med en blick uppåt stoppar hon in hjärtat i sin kropp och blir hel. Hon kan nu acceptera sina kroppsliga hål utan att försöka fylla dem, som hon gjort tidigare.

Hon markerar en cirkel på golvet.

Scen 21 Final

CIRKUS BETYDER UTRISTAD LINJE, CIRKEL, KRETSLOPP.
RINGNUMMER a la Da Vinci. Stort finalnummer med alla i.

Julia P går på lina ovanför de övriga. Hon har skägg och sprider sin magi över dem. De kommer samman i cirkelnummer. Inte en scen som måste sprudla av glädje, men som ändå ger känslan av att livet går vidare, att man måste ta vara på det så länge vi finns i det. Döden är ju trots allt en del av livet, ett tillstånd vi alla ska till.

Text om cirkusen, livet och cirkeln? Julia P eller någon annan som säger den?

Ingen av de tre f.d. grå är längre rädda eller låsta bakom fasader. (Syns i kroppsspråk, relationer, vad de gör, osv. De har t.o.m. blivit mer färgglada!) För stor trygghet förlamar - nu vågar de sådant de inte tidigare vågade (fysiskt, andligt och psykiskt).

Slut - För att något ska födas måste något dö.

(ÖVRIGT:

Himmel över Berlin, Hör tankarna

Rörligt Skelett, kan resa sig från en hög. Kan gå etc

Badkar med slipprig tvål, Annas kunskapsfilosofi)